

“Una conversió de l'Església que ja fa massa temps que és urgent”

Ds, 21/09/2013 per Catalunya Religió

(*Montserrat Coll-CR*) Sorpren gratament en un Papa l'actitud de Francesc, com [explica en l'entrevista](#): on i com viu; que es defineixi com un pecador i confessi que ha estat autoritari, que és indisciplinat i que es distreu resant; que necessiti conviure amb els altres; que parli un llenguatge entenedor i sense embuts. Tot això, amb la seva mirada i el seu somriure, **inspira confiança i el fa creïble**. I les seves intencions ens poden portar a una revolució i una conversió de l'Església que ja fa massa temps que és urgent.

Sonen noves i balsàmiques en un Papa dels últims anys **idees teològiques pròpies dels nostres capellans del Vaticà II**, acompanyades de saviesa humana i cristiana: Déu és sempre una sorpresa, no es troba amb tota certesa; l'Església és Poble de Déu i no grupet de selectes; és equivocada un visió monolítica de la doctrina de l'Església; primer cal anunciar l'Evangelí, les conseqüències morals vénen després; la comprensió de l'home canvia, i la ciència hi ajuda; hi ha preceptes eclesials ara sense valor ni significat; l'Església s'ha d'acostar als que en van marxar i als indiferents; la profecia fa soroll i no coincideix amb l'estructura jeràrquica; cal reconèixer el do de l'Esperit en els altres; cal donar valor a les coses petites en el marc dels grans horitzons; etc.

Malgrat que utilitza alguns esquemes desfasats de la sensibilitat actual -com ara que cal acompanyar el ramat-, **hi ha correctius en el seu propi discurs** -com ara que han de caminar junts la gent, els bisbes i el Papa-.

I si bé parla de fer una teologia de la dona, pot adonar-se, coherent amb ell mateix, i ja que veu la necessitat d'estar inserit en el context sobre el qual es reflexiona, que allò que cal és escoltar la teologia feta des de les dones. Em preocupa que pensi en un lloc específic de la dona i que digui que no s'ha de confondre la funció amb la dignitat: pot ser un subterfugi per mantenir l'ordenació reservada als homes i, sense voler-ho, l'autoritat masculina; però també entén que, el sentit de la

fe, el té tot el Poble que camina, i valora les consultes reals, l'escolta i el diàleg. Tot plegat, és molt esperançador.

Montserrat Coll i Calaf és professora d'institut i va ser directora general d'Afers Religiosos